

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.531 van 30 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN RAEMDONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 21 februari 2005 een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 juni 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Het dringend beroep ingediend tegen de in punt 1.2 vermelde beslissing werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 september 2005 verworpen. Tegen deze beslissing diende verzoekster op 6 oktober 2005 een annulatie-beroep in bij de Raad van State.

1.4. Op 18 juni 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 29 juli 2008 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd op 30 oktober 2008 betekend.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. De in 1.5. bedoelde beslissing luidt als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch bevindt betrokkene zich binnen de criteria die toelaten haar vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15/09/2006. Betrokkene roept in dat haar asielaanvraag nog niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt en zij alzo hiervan vrijgesteld zou zijn. Dit is geenzins het geval. De betrokkene diende inderdaad een beroep in bij de Raad van State tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatslozen. Dit beroep is evenwel geen cassatieberoep, noch een toelaatbaar verklaard Cassatieberoep, cf. art. 71 eerste lid van genoemd K.B. Derhalve is betrokkene niet vrijgesteld om de nodige identiteitsdocumenten voor te leggen.”

2.2. Verzoekster werpt in haar eerste middel een schending op van de motiveringsplicht *“zoals omschreven in artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

2.3. In wat als een eerste onderdeel van het eerste middel omschreven kan worden, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing melding maakt van *“art 7§1 eerste lid van genoemd K.B.”*; maar dat nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van welk koninklijk besluit hier juist mee wordt bedoeld. Verzoekster vervolgt dat artikel 7, §1 van de koninklijke besluiten die wel worden vernoemd in de bestreden beslissing, met name het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het koninklijk besluit van 22 november 1996 tot wijziging ervan, geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing. Verzoekster betoogt dat het bijgevolg onmogelijk is voor haar om na te gaan naar welk koninklijk besluit de gemachtigde van de minister placht te verwijzen ter staving van zijn beslissing en om de gegrondheid van de argumenten van de gemachtigde van de minister in te schatten.

2.4. Verweerder is van oordeel dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk vernoemd wordt in de bestreden beslissing en dat in dit artikel uitdrukkelijk de voorwaarde gesteld wordt van het voorleggen van een identiteitsdocument. Volgens verweerder betreft de verwijzing naar artikel 7, §1, eerste lid, van het KB in casu dan ook overduidelijk een materiële vergissing, dewelke daarenboven tevens een overtoelinge overweging uitmaakt die geen enkele invloed kan hebben op de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing.

Verweerder preciseert dat de overige motieven van de bestreden beslissing deze voldoende ondersteunen. Als dusdanig kan de kritiek van verzoekster volgens verweerder niet leiden tot het doen aannemen van een schending van enige rechtsregel noch kan zij bijgevolg een nietigverklaring/schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden.

2.5. In wat als een tweede onderdeel van het eerste middel kan aanzien worden, stelt verzoekster dat zij in haar verzoek om machtiging tot verblijf haar onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven tevens op geldige wijze heeft aangetoond overeenkomstig artikel 9 bis, §1, tweede lid, tweede streepje. Verzoekster betoogt dat de minister in de bestreden beslissing *“geen enkel woord vuilmaakt aan de vraag of verzoekster onder artikel 9 bis, §1, tweede lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet valt, hoewel verzoekster zich hierop uitdrukkelijk in haar verzoek had beroepen.”*

2.6. Verweerder werpt op dat verzoekster zich in haar verzoek om machtiging tot verblijf beperkt heeft tot het verwijzen naar de hangende procedure bij de Raad van State *“waar zij eerst uitgebreide beschouwingen uit nopens de uitzondering van ‘tweede lid, eerste streepje’, en zij vervolgens herhaalt dat haar asielaanvraag nog niet definitief is afgewezen maar nog hangende is bij de Raad van State, zodat ze ‘zowel onder artikel 9 bis, tweede lid, eerste streepje als onder tweede lid, tweede streepje valt, en de vereiste, geformuleerd in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dat zij moet beschikken over een identiteitsdocument, op haar niet van toepassing is.”* Volgens verweerder blijkt uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk afdoende en terdege is geantwoord.

2.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de deugdelijkheid betwist van zowel de motieven in rechte als in feite die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing inderdaad verwijst naar *“artikel 7, §1 eerste lid van genoemd KB”* doch dit koninklijk besluit niet eerder vermeldt en dat artikel 7, §1, eerste lid van de in de bestreden beslissing vernoemde koninklijke besluiten inderdaad geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing. De Raad stelt echter samen met de verwerende partij vast dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet is, dat uitdrukkelijk vermeld wordt in de bestreden beslissing en dat het kader bepaalt voor de ontvankelijkheid van aanvragen om machtiging tot verblijf. De Raad stelt verder vast dat verzoekster de toepassing van artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet op haar concrete situatie uitgebreid bespreekt in het tweede onderdeel van het eerste middel en het tweede middel zodat zij haar eigen stelling ondergraaft dat zij de gegrondheid van de argumenten van de gemachtigde van de minister niet kan inschatten. De verwijzing naar artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet vormt op zichzelf een deugdelijk juridisch motief om de beslissing te schragen. Het gegeven dat de bestreden beslissing in

fine verwijst naar “artikel 7, §1 eerste lid van genoemd KB” heeft verzoekster bovendien geen nadeel berokkend, derwijze dat deze verwijzing geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Dientengevolge is het eerste onderdeel van het eerste middel ongegrond.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar in punt 1.7. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onder het kopje “verzoekster legt geen identiteitsdocument voor”, het volgende stelt:

“(...) Verzoekster kan niet beschikken over een identiteitsdocument. Zij beschikt niet over een paspoort uitgaande van haar land van herkomst, waar zij halsoverkop en op illegale wijze is moeten vluchten. In België is haar asielprocedure nog hangende bij de Raad van State. Zij kan derhalve geen identiteitsdocument verwerven in België, in de zin van artikel 9 bis, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. De huidige fase van haar asielprocedure, bij de Raad van State, valt in de nieuwe procedure, die op haar nog niet toepasselijk is, gelijk te stellen met een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daarom valt deze fase ontegenzegglijk onder artikel 9bis, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

Nu haar asielaanvraag nog niet definitief is afgewezen, maar nog hangende is bij de Raad van State, valt verzoekster zowel onder artikel 9bis, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als onder artikel 9bis, tweede lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet, en is het vereiste, geformuleerd in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat zij zou beschikken over een identiteitsdocument, op haar niet van toepassing.(...).”

2.11. Artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet, bepaalt het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

2.12. Artikel 20, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt het volgende: “Het in artikel 14, § 2, bedoelde cassatieberoep wordt pas behandeld voor zover het toelaatbaar is verklaard met toepassing van § 2.”

Artikel 14, §2, van dezelfde wetten bepaalt het volgende: “§ 2. De afdeling doet uitspraak, bij wijze van arresten, over de cassatieberoepen ingesteld tegen de door de administratieve rechtscolleges in laatste aanleg gewezen beslissingen in betwiste zaken wegens overtreding van de wet of wegens schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. Zij treedt daarbij niet in de beoordeling van de zaken zelf.”

2.13. Uit het gestelde in de punten 2.11 en 2.12 volgt dat artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet een vreemdeling die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend tegen een door een administratief rechtscollege in laatste aanleg gewezen beslissing in betwiste zaken vrijstelt van de verplichting een identiteitsdocument over te maken. De in punt 1.3. bedoelde beslissing, waartegen verzoekster een annulatieberoep indiende bij de Raad van State, betreft een beslissing van een administratieve overheid en geen beslissing van een administratief rechtscollege, hetgeen verzoekster blijkens haar tweede middel trouwens

zelf toegeeft. Artikel 14, §2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, dat niet gewijzigd werd door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, betreft de cassatieberoepen tegen een door een administratief rechtscollege in laatste aanleg gewezen beslissing in betwiste zaken. Beroepen tegen beslissingen van administratieve overheden zoals de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, worden geregeld in artikel 14, §1, 1° van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Verzoeksters betoog mist dan ook juridische grondslag. Verzoekster kan evenmin dienstig betogen dat haar asielprocedure geen definitief einde kende. Door de in punt 1.3. bedoelde beslissing werd verzoeksters asielaanvraag definitief afgewezen door de daartoe bevoegde asielinstantie. De Raad van State is geen asielinstantie en het bij deze instantie aanhangig gemaakt beroep heeft geen schorsende werking. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat het geenszins het geval is dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een definitieve beslissing en dat zij geen cassatieberoep, laat staan een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State in de zin van artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de in punt 2.10. geciteerde aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekster een betoog voert aangaande de toepasselijkheid van artikel 9 bis, §1, eerste streepje van de Vreemdelingenwet en hieruit afleidt dat derhalve ook artikel 9 bis, §1, tweede streepje van diezelfde wet van toepassing is. De bestreden beslissing antwoordt duidelijk op het argument van verzoekster inzake de toepasselijkheid van artikel 9 bis, §1, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de gemachtigde van de minister geen gewag maakt van artikel 9, §1, tweede streepje van de Vreemdelingenwet kan de bestreden beslissing op geen enkele wijze doen wankelen. Het feit dat de bestreden beslissing door het antwoord op het argument van verzoekster inzake de toepassing van artikel 9 bis, §1, eerste streepje van de Vreemdelingenwet ook antwoordt op verzoeksters argument inzake de toepassing van artikel 9 bis, §1, tweede streepje van de Vreemdelingenwet vertoont een zodanige graad van vanzelfsprekendheid dat ze eigenlijk niet om een uitdrukkelijke verwoording vraagt en bijgevolg kan worden aangenomen, ook al is ze in de beslissing zelf niet tot uitdrukking gebracht (cfr. RvS 12 maart 1997, nr. 65.179, D'Haene).

Dientengevolge is het tweede onderdeel van het eerste middel ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet schendt. Verzoekster geeft toe dat haar in punt 1.3. bedoelde beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State “*vanzelfsprekend*” geen cassatieberoep is, aangezien het geen beslissing betreft van een administratief rechtscollege. Volgens verzoekster neemt dit evenwel niet weg dat gedurende deze beroepsprocedure haar asielaanvraag niet kan worden beschouwd als definitief afgewezen in de zin van 9 bis, §1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat de fase van de oude asielprocedure waarin zij zich bevindt “*equivalent*” is aan het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een “*weigerende*” beslissing van het Commissariaat-generaal in de nieuwe asielprocedure en dat artikel 9 bis, §1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet ontegensprekelijk van toepassing is op de asielzoeker wiens beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster wijst erop dat zelfs in de fase van het cassatieberoep bij de Raad van State tegen een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de vrijstelling van het beschikken over een identiteits-document voor het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet nog steeds geldt. Verzoekster besluit haar betoog als volgt:

“Hieruit blijkt zonder twijfel dat men in de aan dit cassatieberoep voorafgaande fase, namelijk het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moet worden beschouwd als een “asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen” in de zin van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet. Zoniet zou een asielzoeker (a) tijdens het onderzoek door het Commissariaat-Generaal niet over een identiteitsdocument moeten beschikken om een aanvraag op basis van artikel 9bis te doen, (b) in de fase tussen het onderzoek door het Commissariaat-Generaal en het cassatieberoep bij de Raad van State wél, terwijl dit (c) vervolgens in de fase van het cassatieberoep weer niet langer vereist zou zijn. Zulks zou volstrekt absurd zijn.

De wetgever heeft klaarblijkelijk de vrijstelling vervat in artikel 9bis, § 1, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet toepasselijk willen maken voor alle asielzoekers, tot in de allerlaatste fase van hun asielprocedure, tot en met de allerlaatste beroepsmogelijkheid. De interpretatie als zou zij niet gelden voor asielzoekers wiens zaak nog onder de oude procedure aanhangig is bij de Raad van State zou evident ingaan tegen de geest en de doelstelling van deze bepaling en dient dan ook te worden afgewezen (...)."

2.16. Verweerder poneert dat de asielprocedure wel degelijk is afgesloten en dat verzoekster zich in een wezenlijk andere situatie bevindt dan deze van de vreemdelingen die pas na 1 juni 2007 een asielaanvraag hebben ingediend en desgevallend tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingen-status en subsidiaire beschermingsstatus een toelaatbaar cassatieberoep kunnen indienen. Verweerder stelt dat het geenszins in de bedoeling lag van de wetgever om deze verschillende situaties gelijk te schakelen. Verweerder besluit dat verzoeksters beschouwingen falen naar recht.

2.17. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeksters betoog dat de in punt 1.3. bedoelde annulatieprocedure bij de Raad van State tegen een beslissing waarbij de weigering van verblijf bevestigd wordt door het Commissariaat-generaal "equivalent" is aan beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in "volle rechtsmacht" tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status, mist juridische grondslag en vindt noch steun in artikel 9 bis van de Vreemdelingen-wet noch in de geest ervan. Enkel een cassatieprocedure bij de Raad van State tegen een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in de "oude procedure" kan als "equivalent" beschouwd worden aan een cassatieprocedure bij de Raad van State tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in "volle rechtsmacht, wat in casu niet het geval is.

Het tweede middel is ongegrond.

2.18. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA